

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/6/2019
Identifikačné číslo spisu:	2313233276
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2313233276.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Š. E., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v A., Š. XXX/XX, 2/ Q. E., nar. X.X.XXXX, bývajúceho v B., K. N. XXXX/XA, obaja v dovolacom konaní zastúpení ADVOKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Komárnická 36, za ktorú koná JUDr. Ľuboš Pejhovský, advokát a konateľ, proti žalovanej ARKAS, s.r.o., so sídlom v Lieskovci, Horná 38, IČO: 44 262 582, o určenie vlastníctva, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 17C/155/2013, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. januára 2018, sp. zn. 11Co/278/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta rozsudkom z 23. februára 2016 č. k. 17C/155/2013 - 369 zamietol žalobu pôvodnej žalobkyne P. E. (v priebehu odvolacieho konania XX.X.XXXX zomrela a súd pokračoval v konaní s jej právnymi nástupcami Š. E. a Q. E.), ktorou sa najskôr domáhala určenia neplatnosti kúpnej zmluvy a následne po zmene žalobného petitu určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. W., zapísanej na LV č. XXXX, a to parcely registra C č. 6320/1 orná pôda o výmere 1022 m². Vychádzal zo zistenia, že pôvodná žalobkyňa uzavrela so žalovaným kúpnu zmluvu dňa 12.11.2013, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva vyššie označenej nehnuteľnosti a že Okresný úrad v Galante povolil vklad vlastníckeho práva, takže žalovaný sa stal výlučným vlastníkom predmetného pozemku. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že kúpnu zmluvu treba považovať za platný právny úkon. Zmluva bola uzavretá v písomnej forme, tvorí technickú jednotu listiny, je podpísaná účastníkmi záväzkoprávneho vzťahu a tento právny úkon bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Pokiaľ žalobkyňa za dôvod neplatnosti právneho úkonu uvádzala, že právny úkon urobila v omyle vyvolanom žalovanou, keďže súčasťou právneho vzťahu malo byť aj uzavretie zmluvy o dielo s firmou jej syna Š. E. (podľa tvrdenia žalobkyne mal sľúbenú zákazku postaviť na odpredanom pozemku dva nové zrubu) uviedol, že žalobkyňa sa so žalovanou nikdy nestretla a rovnako ani jej syn Š. E., ktorý zariad'oval predaj nehnuteľnosti, sa so žalovanou nestretol a

nikdy s ňou nerokoval. Ani z prepisu nahrávok telefonických rozhovorov medzi žalobcom 1/ a p. A. nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalovaná uviedla pôvodnú žalobkyňu (jej syna) do omylu v súvislosti so sľubovanou výstavbou na predmetnom pozemku. P. A. nebol žalovanou splnomocnený na žiadne predzmluvné rokovania, týkajúce sa predmetného pozemku. Uzatvorenie kúpnej zmluvy iniciovala žalobkyňa prostredníctvom svojho syna a p. A.. Sám Š. E. v konaní pred súdom ako svedok vypovedal, že s p. A. sa zoznámil vo Zvolene a dohodol sa s ním, že mu sprostredkuje kupujúceho na kúpu pozemku v W.. Potvrdil, že všetky záležitosti okolo predaja pozemku dohadoval on s p. A., a že pôvodná žalobkyňa sa so žalovanou nikdy osobne nestretla. Pokiaľ ide o stavbu zrubov na predmetnom pozemku vypovedal, že p. K. (konateľ spoločnosti K4 International, s.r.o.) sa raz zmienil, že by na pozemku staval zruby, keďže sa jedná o pozemok v rybárskej oblasti. Podľa výpovede svedka dohodnutá kúpna cena žalobkyňi nikdy nebola vyplatená. Kúpna cena mala znieť len na sumu 5000 eur, aby banke nemuseli nič dokladovať, a následne mali ísť k advokátovi JUDr. Takáčovi na spísanie potvrdenia, že pôvodnej žalobkyňi sa vyplatí do konca týždňa 35.000 eur za pozemky, o čom bolo advokátom aj vypracované dňa 12.11.2013 plnomocenstvo pre p. A., ktoré však z jeho strany nebolo podpísané. Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel k záveru, že žalujúcej strane sa nepodarilo preukázať ako, kedy a čím ju mala žalovaná uviesť do omylu, využiť tento jej omyl a tým uzatvoriť neplatnú kúpnu zmluvu, v dôsledku ktorej by bola pôvodná žalobkyňa naďalej vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Žalobu preto ako nedôvodne podanú zamietol. Právne vec posúdil podľa § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1 a ods. 2, § 46 ods. 1 a ods. 2 a § 49 a Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 10. januára 2018, sp. zn. 11Co/278/2016 na odvolanie žalobcov rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie uplatneného nároku, dospel k správnym skutkovým zisteniam a v celom rozsahu sa stotožnil i s právnymi závermi prijatými súdom prvej inštancie. K námietkam žalobcov týkajúcich sa platnosti kúpnej zmluvy v zmysle § 49a Občianskeho zákonníka uviedol, že omyl ako výraz vôle sa prejavuje práve vo vzájomnom pôsobení zmluvných strán, ktorými bola pôvodná žalobkyňa ako predávajúca a žalovaná ako kupujúca. Toto pôsobenie musí vykazovať určité kvalitatívne znaky, ktorého výsledkom je omyl. Z citovaného ustanovenia vyplývajú predpoklady podmieňujúce neplatnosť právneho úkonu (zmluvy) v dôsledku omylu a to, že konajúca osoba urobila právny úkon v omyle, že omyl konajúcej osoby vychádzal zo skutočnosti, ktorá je podstatná pre tento úkon a že osoba, ktorej bol úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť alebo ho vyvolala úmyselne. Z uvedeného vyplýva, že pri omyle ide o vzájomný vzťah medzi účastníkmi právneho úkonu. Pôvodná žalobkyňa v žalobe tvrdila, že bola vovedená do omylu, že v rámci predzmluvných rokovaní uzatvorí zmluvu o prevode nehnuteľností s úmyslom prostredníctvom nej naplniť dohodu o zmluve o dielo. V konaní však bolo preukázané, že pred jej uzavretím sa so žalovanou nestretla (so žalovanou nekomunikoval ani jej syn Š. E.). Až listom zo 6.12.2013 žiadala žalovanú, aby sa vyjadrila k tomu, akú úlohu hrajú V. A. a Q.. E.. J., resp. aké povinnosti v daných súvislostiach mali a majú voči žalovanej. Žalobkyňa sa so žalovanou na ničom pred uzavretím kúpnej zmluvy nedohodla, nekomunikovali spolu. Predzmluvné rokovania prebehli medzi pánom A. a súčasným žalobcom 1/ Š. E.. Z výpovedí pôvodnej žalobkyne ako aj žalovanej vyplynulo, že medzi sebou o žiadnej ďalšej zmluve nerokovali, žalovaná žalobkyňi a ani jej synovi nesľubovala žiadnu výstavbu na predmetnom pozemku. Skutočnosť, že medzi Š. E., V. A. a Š. K. prebiehali nejaké rozhovory o výstavbe zrubov na pozemku, nemôže mať vplyv na platnosť kúpnej zmluvy z hľadiska ustanovenia § 49a Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo preukázané ani to, že by žalovaná výstavbu na pozemku realizovanú žalobcom 1/ konzultovala so samotným žalobcom 1/ alebo s pánom K., ktorý ju ohľadne kúpy pozemku oslovil. Pokiaľ by aj pohnútkou pôvodnej žalobkyne v súvislosti s predajom pozemku bola mylná, nemá táto skutočnosť za následok neplatnosť právneho úkonu. Ani nezaplatenie kúpnej ceny nerobí kúpnu zmluvu neplatnou. Rozsudok súdu prvej inštancie, pokiaľ žalobu ako nedôvodnú zamietol, považoval preto za vecne správny, z ktorého dôvodu ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenia § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobcovia. V dovolaní uviedli, že ho podávajú

z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím (i prvoinštančným) súdom, pričom jeho prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Podľa dovolateľov konajúce súdy nesprávne, v rozpore s vykonanými dôkazmi redukovali spor na otázku platnosti kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti bez toho, aby prihliadli, že tento predaj mal byť realizovaný v širšom investičnom rámci, a to v zámere postaviť na pozemku stavebné dielo. Pokiaľ druhá zmluva o investičnom zámere (zmluva o stavebnom diele) nevznikla, stráca uzavretie len kúpnej zmluvy hospodársky zmysel. Neexistencia (anulovanie) zmluvy o stavebnom diele musí mať podľa dovolateľov za následok aj zánik prvej (závislej) zmluvy o predaji pozemku, lebo izolované plnenie len jednej zmluvy prekáža dosiahnutiu predvídaného hospodárskeho cieľa. V dovolaní obsérne opísali skutočnosti predchádzajúce uzavretiu samotnej kúpnej zmluvy, z ktorých mala pôvodná žalobkyňa v novembri 2013 dospieť definitívne k presvedčeniu, že bola cielene uvedená do omylu. Zo samotnej logiky transakcie potvrdennej aj v prepisoch telefonátov medzi Š.. E. a V. A. vyplýva, že pôvodná žalobkyňa chcela pomôcť svojmu synovi ako podnikateľovi v odbore stavebníctva. Nebolo a ani nemohlo byť jej úmyslom konať v prospech žalovanej, a to na jej osobný úkor a ujmu jej rodiny. Vytýkali prvostupňovému súdu, že sa vôbec problémom viazaných dvoch zmlúv (kúpnej zmluvy a zmluvy o dielo) nezaoberal, čo sa potom odrazilo aj v rozhodnutí odvolacieho súdu. Namietali, že v danej situácii odvolací súd hrubo porušil ich právo na ústnosť a bezprostrednosť súdneho konania, ak odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania. Okrem toho namietali, že odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia nedal odpovede na ich podstatné námietky uvedené v odvolaní. Krajský súd odôvodnenie rozsudku napísal spôsobom, ktorým len prevzal skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, čo je v rozpore s požiadavkou kvality odôvodnenia a najmä s požiadavkou preskúmateľnosti rozsudku. V tomto smere odkázali na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Poukazovali na to, že skutkovými zisteniami, ktoré boli konajúcim súdom k dispozícii, bolo jednoznačne preukázané, že medzi zmluvnými stranami bol už pred uzavretím kúpnej zmluvy „vyčinený“ spoločný zmluvný strategický zámer a bol známy aj jeho konečný cieľ. O pravom obsahu sporového deja, okrem prepisov telefonických rozhovorov, svedčia aj listinné dôkazy vo forme elektronickej komunikácie formou e-mailov a sms správ a výpovede svedkov. Na tieto investičné a stavebné súvislosti súd prvej inštancie vôbec neprihliadol. Podľa dovolateľov aj na ich prípad platia závery rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30.3.2011 sp. zn. 3 Cdo 144/2010, podľa ktorého súd uznal za neplatnú kúpnu zmluvu (inak po formálnej stránke písanú korektne), ktorou vlastník nehnuteľnosť previedol na kupujúceho, hoci v skutočnosti nechcel vykonať prevod vlastníctva, ale len zabezpečiť pohľadávku. Podľa dovolateľov na splnenie spoločného cieľa (dosiahnutie zisku) mali byť uzatvorené dve zmluvy, a to kúpna zmluva (ňou mala žalovaná preukázať splnenie podmienky na poskytnutie bankového úveru za účelom financovania stavebného diela) a zmluva o dielo, ktorého realizáciu by uskutočňovala firma Š.. E.. Trvali na tom, že obe zmluvy mali byť na sebe závislé a že neexistencia zmluvy o dielo vedie k neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode predmetného pozemku. Navrhli preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a tiež súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby rozsudkom zmenil napadnuté rozhodnutie a ich žalobe vyhovel. Navrhli tiež odložiť vykonateľnosť i právoplatnosť rozsudku krajského súdu.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že medzi zmluvnými stranami pred uzavretím zmluvy k žiadnym rokovaniam nedošlo a ani v texte kúpnej zmluvy sa neuvádza žiadna podmienka, ktorá by zaväzovala zmluvné strany k uzavretiu zmluvy o dielo. Tvrdenia žalobcov o akýchsi súvzťažných zmluvách neboli ničím podložené a neboli žalujúcou stranou nikdy preukázané. Žalovaná nikdy nemala v úmysle uskutočniť na tomto pozemku výstavbu. Nemohla preto uviesť pôvodnú žalobkyňu do omylu. Dovolanie považovala za neprípustné a žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), skúmal bez nariadenia pojednávania, či sú splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ C. s. p.). Na odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo

6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

8. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. V preskúmvanej veci je z obsahu dovolania zrejmé, že dovolatelia výslovne uplatňujú dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (viď bod J. str. 10 dovolania) a pokiaľ ide o prípustnosť dovolania vychádzajú z toho, že dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

11. Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

12. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.).

14. V zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať prípustnosťou a následne dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p.

16. Pokiaľ ide o požiadavku vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu, treba uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri

tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či neúplným zistením skutkového stavu, resp. nesprávnym hodnotením dôkazov. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným § 432 ods. 2 C. s. p.

17. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, kedy je dovolanie prípustné.

18. V preskúmvanej veci dovolatelia v dovolaní síce uviedli, že dovolanie podávajú z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., vôbec však nevymedzili právne posúdenie, ktoré pokladajú za nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva. Pokiaľ argumentovali sledom udalostí tak ako boli z ich strany vnímané, ďalej tým, že sa konajúce súdy nesprávne nezaoberali problémom viazaných dvoch zmlúv, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že medzi zmluvnými stranami bol už pred uzavretím kúpnej zmluvy známy spoločný zmluvný strategický zámer a bol aj známy jeho konečný cieľ a že na splnenie spoločného cieľa (dosiahnutie zisku) mali byť uzatvorené dve zmluvy, a to kúpna zmluva (ňou mala žalovaná preukázať splnenie podmienky na poskytnutie bankového úveru za účelom financovania stavebného diela) a zmluva o dielo, ktorého realizáciu by uskutočňovala firma Š. Cicáka, nevymedzujú dovolací dôvod spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom. Za riadne vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj toho, v čom táto nesprávnosť spočíva, nemožno považovať len poukazovanie na nedostatočne, či nesprávne zistený skutkový stav veci, prípadne uvádzať skutočnosti, ktoré predstavujú len polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu. Okrem toho dovolatelia neuviedli v dovolaní jasným a zrozumiteľným spôsobom právnu otázku, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú odvolací súd vyriešil nesprávne. Dovolací súd tak nemal možnosť ani posúdiť splnenie osobitných podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., a to, či ide o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či táto právna otázka (ne)bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

19. Pre úplnosť treba uviesť, že ak dovolateľ dovolaním výslovne uplatňuje len dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., nemožno ho odôvodňovať existenciou zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Podľa dovolacieho súdu však ani námietky dovolateľov v tomto smere neobstoja. Odvolací súd je totiž povinný na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie vždy len vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V preskúmvanej veci ani jedna z týchto podmienok splnená nebola. Preto, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní dovolateľov bez nariadenia pojednávania, nešlo o nesprávny procesný postup, ktorým by porušil právo dovolateľov na spravodlivý proces. Pokiaľ dovolatelia namietali nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd dali v dôvodoch jasnú a zrozumiteľnú odpoveď, prečo spornú kúpnu zmluvu nepovažovali za neplatnú, a to najmä podľa § 49a Občianskeho zákonníka, z ktorého dôvodu podľa žaloby mala byť kúpna zmluva neplatná. Skutočnosť, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľov, resp. že sa dovolatelia s tam uvedenými dôvodmi nestotožňujú, ešte neznamená, že odôvodnenie rozsudku nezodpovedá zákonným požiadavkám v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. resp. § 393 ods. 2 C. s. p.

20. Dovolací súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že dovolanie dovolateľov z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu nezodpovedá požiadavkám podľa § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 ods. 1 C. s. p., čo je dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p., a že nie je prípustné v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., čo je dôvodom pre jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) C. s. p. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky neostalo preto iné, než dovolanie žalobcov odmietnuť.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

22. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.